

УДК: 338.242.2

СТРАТЕГІЧНІ ЗАВДАННЯ РОЗВИТКУ ЕНЕРГЕТИЧНОГО СЕКТОРУ УКРАЇНИ ЯК СКЛАДОВОЇ ЕНЕРГЕТИЧНОЇ БЕЗПЕКИ

О. В. Овецька

*Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу
e-mail: reg@nung.edu.ua*

Енергонезалежність та енергетична безпека України сьогодні значною мірою обумовлені траєкторію розвитку енергетичного сектору. В новій Енергетичній стратегії України (ЕСУ) на період до 2035 року «Безпека, енергоефективність, конкурентоспроможність» зазначено, що «енергетичний комплекс України має пройти період трансформації, що зумовлено не лише дією галузевих чинників, але й соціально-економічними перетвореннями у країні з урахуванням фактора безпеки в умовах зовнішньої агресії» [1]. Основними заходами на етапі реформування енергетичного сектору до 2020 для реалізації стратегічних цілей у сфері генерації електроенергії згідно ЕСУ передбачено:

запровадження нової моделі функціонування ринку електроенергії, що передбачає прийняття нормативно-правових актів, передбачених Законом України «Про ринок електричної енергії України»;

запуск функціонування всіх сегментів ринку: ринок двосторонніх договорів; ринок «на добу наперед»; внутрішньодобовий ринок; балансуєчий ринок; ринок допоміжних послуг;

відокремлення функцій оператора систем розподілу від функцій постачання, створення оператора ринку;

затвердження умов діяльності роздрібного ринку і визначення постачальників універсальних послуг та постачальників «останньої надії»;

створення можливостей для експорту та імпорту електричної енергії до/з країн ЄС на ринкових засадах;

вивільнення замкнених потужностей завдяки програмі розбудови електромереж та реалізації проектів, спрямованих на зняття внутрішніх обмежень;

подовження терміну експлуатації АЕС та ТЕС; виведення у консервацію та/або заміщення сучасними високоманевровими потужностями додаткових 2 – 6 ГВт потужностей ТЕС;

прийняття рішень щодо будівництва нових генеруючих потужностей, замість тих, що будуть виведені з експлуатації після 2025 року; тощо.

Енергетичний сектор Івано-Франківської області включає низку провідних підприємств, які забезпечують виробництво та розподіл електроенергії. Зокрема, виробництво електроенергії здійснюється Бурштинською ТЕС ПАТ «ДТЕК Західенерго» і ВФ «Калуська ТЕЦ» ДПЗД «Укрінтеренерго» (з 1 липня 2002 р. Бурштинська ТЕС та Калуська ТЕЦ по генерації входять до складу «Острова Бурштинської ТЕС», який значною мірою визначає можливості

України щодо експорту електроенергії в країни Східної та Центральної Європи) [2, с.18].

Обласною енергопостачальною компанією, яка здійснює передачу та постачання електроенергії локальними електромережами споживачам на території Івано-Франківської області є АТ «Прикарпаттяобленерго» (за рік через електромережі підприємства передається близько двох мільярдів кіловат-годин електроенергії) [3]. Серед головних стратегічних завдань АТ «Прикарпаттяобленерго» - перетворення компанії на одного з лідерів галузі, вихід на рівень технологічного розвитку високоіндустріальних країн; підтвердження іміджу надійної, ефективної та клієнтоорієнтованої компанії галузі зі стабільними фінансово-економічними показниками діяльності.

План розвитку електричних мереж АТ «Прикарпаттяобленерго» на 2020-2024 роки спрямовано на досягнення наступних цілей: підвищення надійності роботи електричних мереж, покращення якості електричної енергії, покращення технічного стану електромереж, зменшення рівня технічних витрат. Щорічно розробляється і впроваджується Інвестиційна програма АТ «Прикарпаттяобленерго», яка погоджується Міністерством енергетики та вугільної промисловості України та схвалюється Національною комісією, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг. Зокрема, інвестиційна програма АТ «Прикарпаттяобленерго» на 2019 рік спрямована на покращення електричних мереж та оптимізацію їх режимів роботи; модернізацію та оновлення розподільчих мереж; вдосконалення обліку електроенергії; модернізацію транспортних засобів; впровадження і розвиток інформаційних технологій, а також новітніх комунікаційних і телекомунікаційних систем; розвиток та автоматизацію диспетчерсько-технологічного керування тощо. Інвестиції на 2019 рік складають 188 217,00 тис. грн., в т.ч. на будівництво, модернізацію та реконструкцію електричних мереж та обладнання – 130 328,63 тис. грн. (без ПДВ); на заходи зі зниження нетехнічних витрат електричної енергії – 26 685,68 тис. грн. (без ПДВ).

Отже, в умовах підвищеної динамічності середовища в трансформаційний період та умовах посттрансформаційних змін питання забезпечення та підтримання належного рівня техніко-технологічної складової економічної безпеки вітчизняних підприємств енергетичного комплексу набувають особливого значення. Необхідність постійного моніторингу та дотримання належного рівня економічної безпеки зумовлюється не лише об'єктивно наявним для кожного суб'єкта господарювання завданням забезпечення стабільності функціонування, досягнення головних стратегічних цілей діяльності, але й є визначальним фактором зміцнення енергетичної безпеки України.

Список використаних джерел:

Енергетична стратегія України на період до 2035 року «Безпека, енергоефективність, конкурентоспроможність» [Електронний ресурс] //

Розпорядження Кабінету Міністрів України 18 серпня 2017 р. № 605-р. - Режим доступу: <http://www.kmu.gov.ua/control/uk/cardnpd?docid=250250456>

Стратегія розвитку Івано-Франківської області на період до 2020 року [Електронний ресурс] // Рішення Івано-Франківської обласної ради від 17.10.2014. № 1401-32/2014. - Режим доступу: <http://www.if.gov.ua/page/19310>

Офіційний сайт ПАТ «Прикарпаттяобленерго» [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://www.oe.if.ua>

УДК 005.95:331

ТЕОРЕТИКО-ПРИКЛАДНІ АСПЕКТИ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ: ЧОГО ПРАГНУТЬ ПРАЦІВНИКИ

А. В. Онопрієнко, Г. С. Степанюк

*Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу
e-mail: nastena257.257@gmail.com ; gallistep@gmail.com*

Динамічні зміни бізнес-середовища обумовлені постійною появою великої кількості інноваційних бізнес-моделей, що створюють цінність для компаній, персоналу, їхніх клієнтів, і суспільства загалом. Така мінливість бізнес-середовища створює нагальну необхідність втілення нових ціннісних підходів до системи менеджменту взагалі, і менеджменту персоналу, зокрема.

Відомі на сьогодні теоретичні ідеї, розробки і напрацювання у сфері управління не завжди відповідають потребам сьогодення і перестають бути актуальними. З огляду на це, виникає гостра необхідність синтезу теорії та практики в системі управління персоналом в умовах нової реальності.

Теоретичні аспекти управління персоналом в умовах глобалізації та нових викликів, породжених інноваційними бізнес-моделями охоплюють, насамперед, пошук нової філософії та ідеології управління персоналом, формування іншої парадигми та концепції розуміння ролі людського фактору, створення сучасної адаптованої до потреб працівників стратегії управління персоналом, в якій домінуватимуть якісні аспекти благополуччя людини та підбір дієвих технологій управління персоналом.

Загалом управління персоналом підприємства охоплює процеси планування, підбору, наймання, оцінювання, розстановки, керівництва, мотивації, навчання та вивільнення персоналу, що необхідні для ефективного використання персоналу, який робить індивідуальний і колективний внесок у досягнення цілей підприємства та його працівників [1]. І щоб цей внесок був якомога кращим виникає необхідність створення підприємствами не лише комфортних «робочих місць», а середовища спілкування і розвитку для працівників, де виграватимуть обидві сторони як в коротко так і довгостроковій перспективі. Тобто успіх компанії буде залежати від спроможності компаній побудувати колективи майбутнього, де забезпечено спільний розвиток і самонавчання колективу, що в свою чергу, дозволить працівникам проявляти